

Bayer Zsolt: Európa 3.

2014 május 07. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Europé ott ül Zeusz hátán. Zeusz most éppen fehér bika képét öltötte magára, így jött el érte. Ott ül a föníciai királylány, Agénor leánya Zeusz hátán, és vágat a tengeren át Kréta felé.

Ott teszi majd magáévá a bika. S születik a nászból három fiú: Minósz, Rhadamanthüsz és Szarpédon. Bennünk van Europé, Zeusz, Minósz, Rhadamanthüsz és Szarpédon vére. A görög antikvitás lehelt lelket belénk.

Már elfelejtettük, de rajtunk Szophoklész bélyege: „Sok van, mi csodálatos, de az embernél nincs semmi csodálatosabb.” Bennünk Odüsszeusz örök útja – hazafelé. S Próteszilaosz els?sége, s a szerelem ereje, amellyel Laodameia visszaimádkozza ?t Hadesz birodalmából. Így imádkozták haza férjeiket az asszonyok Isonzó mell?, Galíciából, a Don-kanyarból. Már akit sikerült. De addig még sok-sok minden bélyegzett meg bennünket, európaiakat. S ránk került sajnos hamar a mocsok is Diogenész b?dös hordójából. A k?nikoszok (cinikusok) mocska.

Aztán jött Róma. Róma – a m?anyag görög antikvitás. De azért...

Azért rajtunk Ovidius bélyege, s a Metamorphoses állandósága. S ott ül Ovidius, Vergilius, Homérosz és Horatius oldalán Dante poklásában, az igazán nagyok között. Mert Dante és a reneszánsz átmenekíti nekünk az antikvitás csodáját. De el?tte még meg kell sz?lessen Jézus.

Jézus és a kereszténység bélyege mirajtunk.

S egyszerre kell igaz legyen a carpe diem öröme s a troglodák aszkézise. Mert csak együtt s egyszerre van értelme s örökkévalósága mindennek. Remete Szent Pál és Remete Szent Antal a pusztában, Simeon pedig döbbenetes oszlópa tetején, odaát Szíriában, amit most elhagyott az Isten. S Boldog Özséb a pilisi barlangjában. Pedig még nincs olyan messze, amikor Hippiá kilopta a halott szájából az obulust, s így a döghalált szívta magába.

„Ah, mit, Herculesre, / Ki hinne még közöttünk istenekben? / Mondd Júliádra, jobban elhiszem.”

Nincs még messze ez a világ – s most itt van megint. De az aszkéták és szentek bélyege is rajtunk. Szent Hilarius, Nicetas, Szent Ambrus, Aurelius Prudentius, Caelius Sedulius, Nagy Szent Gergely pápa, Venerabilis Baedea, a gót szerzetesek, Dadogó Notker, Wiponis, Sancti Petri Damiani, Pierre Abélard, Szent Bernát, Szent Hildegard, Celanói Tamás, Jacopo da Todi, Szent Bonaventura s persze Aquinói Szent Tamás zengik himnuszait, az ismeretlen magyar szerz? pedig így ír:

„E szent órák énekét szeretet jelébe / ajánlom föl, Mária, kínod érdemébe, / hogy ki Fia keresztjét viselte lelkébe,

/ vezessen majd Krisztusa örök örömébe.”

Ezalatt a kocsmák mélyén a vágánsok dalolnak, száll a Carmina Burana életöröme:

„Iszik szegény, iszik beteg, / iszik aggastyán és gyerek, / iszik f?pap, iszik dékán, / iszik hógom, néném, bátyám, / iszik apám, iszik anyám, / iszik minden egyáltalán, / iszik száz és iszik ezer, / egész világ nyakal, vedel.”

S Villon a bordélyban Vastag Margóval hál, s megöl egy papot, de azért így fohászodik a halál árnyékában:

„Lelkemet tehát az Úrnak ajánlom / (vedd tolladat és írd, Frémin papom), / a többit a sárnak és azt kívánom, / ha elköltöznék innen egy napon: / hogy minden cókómómat pénzzé téve / temesetek el s azt, mi megmarad, / dobjátok az els? koldus kezébe, / ki elétek akad. (...) S menjetek, hátat fordítva a sírnak, / oda, hol szebben szaglik a virág; / s talán, ha majdan kett?ezret írnak / Krisztus után, még tudja a világ, / hogy csókolt egykor Villon, a csavargó, / s mély serlegekb?l hogy itta a bút, / s hogy indult végül álmos és kanyargó / vizekre, honnan nincsen visszaút.”

Nem tudják. Jaj, dehogy tudják! Ezt sem tudják, s az is feledésbe merült, hogyan hajoltak a szerzetesek a kódexek fölé a kolostorok mélyén. Európán még ott a kereszténység bélyege, mert Európa addig tart, ameddig vannak gótikus katedrálisok. (Ennek csak Tarkovszkij, Mihalkov és a teljes orosz irodalom mond ellent, meg a magyarfaló Geo Bogza, és persze Ionescu, de hát, kissé bonyolult az élet...)

Mi nem vagyunk kereszténység nélkül. Anélkül nincs semmink sem. S arról ejthetnénk szót, persze, hogy ameddig mindennek istene volt, addig jobban tiszteltük a teremtett világot. S úgy kezd?dtek a bajok, hogy elhittük: az egy Isten önmaga hasonlatosságára teremtett bennünket. S aztán jött a reformáció, hogy nemzetivé faragja az egyetemes katolicizmust, s jött a polgári erkölcs, s a zsebóra, miáltal az id? rabszolgái lettünk mindahányan. De mindebben még ott lapult az ember méltósága és a világmindenségben kijelölt helyének ismerete. Mindebben még ott lapult az Isten és a szabadság.

Majd a felvilágosodás öli meg mindkett?t. S azt mondja persze, hogy a szabadság nevében öli meg az Istent is, és mindenki mást ezen a földön, ki ellentmondani merészel. A felvilágosodás és a jakobinus diktatúra a bolsevizmus, a náciizmus és a huszadik század el?szobája. Európa elvesztése. Európa igazán vállalható öröksége a hosszú 19. századdal véget ért. Ami azóta történt, néhány emberi villanás az embertelenség éjszakájában. Az euroszeptikusok és az unortodoxok ezt tudják. Remélem. Ám soha ne feledjük: a hazai széls?jobboldal és a mai baloldal a huszadik század örököse. Vagyis semmit sem értenek Európából. Ezért muszáj átlépni rajtuk. Azon az úton, ahová ?k készülnek, már jártunk. Az az ortodox út. Az embertelenség ortodoxiája. És a mély, mozdíthatatlan, bornírt butaságé.

Az Isten mentse meg t?lük Európé fiait és leányait.

Bayer Zsolt – magyarhirlap.hu

Tisztelt olvasók! Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkkukkal" a **Flag Polgári Magazin** facebook oldalát, a következ? címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

[Tweet](#)

Raffay Ernő ajánlásával

Kortörténeti dokumentumgyűjtemény,
készült jelképesen **1919** sorszámozott példányban

Hangoskönyv CD melléklettel

MAGYAR MUNKÁS
KÖNYVTÁRSZÉNY

Ajánló